

Logerenstein

Bericht uit de nieuwe Bijlmer

foto ELMER VAN DER MAREL

Laat ik nou altijd gedacht hebben dat het beeld van Ma Aisa, Moeder Aarde, in de Bijlmer gemaakt is door een Surinaamse kunstenaar. Maar nee, het is van de Israëliër Chaim Oron. Ik ging er ook van uit dat de meeste bewoners van de flat Gerenstein, waar ik een weekje mocht logeren, uit Afrika kwamen, omdat zij zo opvallend aanwezig zijn in de vernieuwde Bijlmer. Maar nee, ik lees maar een paar Afrikaanse namen bij de postbussen. De andere namen zijn Surinaams, Antilliaans, Arabisch, Engels en Nederlands. Ik woon zelf al meer dan twintig jaar in Amsterdam Zuidoost, de ambtelijke naam voor de Bijlmermeerpolder, maar ook ik ben dus niet vrij van vooringenomenheid. Ik vraag aan de verhuurder van Gerenstein waarom zo weinig witte mensen op de flat afkomen. Hij zegt dat voor hem alleen het inkomen telt, maar hij vermoedt dat autochtonen zich laten afschrikken door het straatbeeld en dat de Bijlmer nog steeds een slecht imago heeft. Volkomen ten onrechte, vind ik. Daarom zei ik direct ja toen *Het Pa-*

Gast: Noraly Beyer Woont in: **Zuidoost**
 Favoriete plek in Zuidoost: **Ma Aisa**
 bij de Colakreek (foto)

rool vroeg of ik wilde logeren in hartje Bijlmer. Dit was mijn kans om vast te stellen dat de Bijlmer de status van sociaal afvoerputje van Nederland allang ontgroeid is en de laatste vijftien jaar een hemelse speeltuin is geworden voor architecten, bouwondernemers, politici, onderzoekers en kunstenaars. Nergens anders in Nederland manifesteert zich de multiculturele samenleving zo duidelijk als in de Bijlmer, waar 86.000 mensen met meer dan 130 nationaliteiten bijeen wonen. Nergens anders kun je een 'Straat

van 1000 Culturen' verzinnen, een hortus met allemaal verschillende soorten bomen als symbool voor de culturele achtergronden van de bewoners, en analoog daaraan een Straat van Sculpturen, een ambitieus internationaal kunstproject dat dwars door de Bijlmer loopt. Ik heb zelf nooit in een flat van tien hoog willen wonen, maar ik heb wel vanaf het begin mijn hart verpand aan dit stuk Amsterdam, waar mijn geluk voor het oprapen ligt. Al was het maar omdat ik het prettig vind dat ik met zoveel mensen de herinne-

ringen deel aan de geneugten van de tropen. Vriendinnen wilden bij mij komen baden, slapen en eten, zoals dat vroeger bij ons heette als we gingen logeren. Sandra uit Suriname en Jetty uit Curaçao zijn op vakantie in Nederland. Ze kennen de Bijlmer vrijwel alleen maar van de clichéverhalen en dat geldt ook voor hun achterban in Suriname. Als ze ons na een paar vergeefse telefoontjes aan de lijn krijgen, roepen ze dat ze dachten dat we al overvallen waren. Ze lachen er zelf het hardst om, ook bij de herinneringen dat we vroeger in de Bijlmer bij

Dertig jaar geleden was de Bijlmer één van de modernste wijken in Nederland. In 1985 stond één op de vier woningen leeg. Vanaf midden jaren negentig werd bijna de helft van de flats gesloopt als onderdeel van een vernieuwingsplan. Zou het er nu goed toeven zijn? Het Parool nodigde tien gasten uit ieder een week te logeren in een luxe appartement in de nieuwe flat Gerenstein. Vandaag de vierde gast.

Volgende week: Lodewijk Brunt

we ooit op zo'n *Double Dutch* gereden. We gillen het uit als we eindelijk op de fiets zitten en vooruit slingeren, nagestaard door een man die me nog toeriep: 'Nederland 2,' en die ik tegen een andere vrouw hoorde

poep zit onder je schoenen als je bij het beeld wil komen. Dat is dan poep van de duiven en de meeuwen die op het bruggetje zitten naar het eiland van Ma Aisa, vlak achter Kleiburg, in de Colakreek, vernoemd

Bachata, merengue, reggae, kawina. 'Zoveel muziekstijlen, zoveel mensen, één Bijlmer,' zou de Surinaamse dichter Dobru misschien zeggen.

zegen: 'Waarom groet je me niet? Ik zie aan je dat je lekker kan koken.' Jenny kent de oude en de nieuwe Bijlmer op haar duimpje. Veertig jaar geleden is de Bijlmer gebouwd als stad van de toekomst, maar het lijkt alsof de toekomst pas begonnen is na de sloop van de meeste honingraatflats uit de jaren zestig. De vernieuwing bracht een levendige afwisseling van rijtjeshuizen, soms saai en tuttig, soms spannend en mooi, met etagewoningen die op zichzelf staan of aan de kop van een oude gerenoveerde flat. Het nieuwe Bijlmerpark moet de kroon worden op de vernieuwing. Ik verheug me nu al op de romantiek van gouden poorten, wulpse paden, magnoliavelden en een vlinderheuvel.

naar het colabruine water vlakbij de luchthaven op Zanderij in Suriname. Vanuit de omringende flatgebouwen rolt muziek naar beneden. Bachata, merengue, reggae, kawina. 'Zoveel muziekstijlen, zoveel mensen, één Bijlmer,' zou de Surinaamse dichter Dobru misschien zeggen. Ma Aisa heeft een ooglapje voor, alsof ze constant een oogje dichtknijpt voor het leven om haar heen.

wijze van spreken achter elke pilaar in de galerijflat een enge man zagen staan. Ik krijg ook bezoek van Veer en Nien, twee jonge meiden die in Oost wonen. Ze zijn enthousiast over de flat: "Zoveel ruimte, zoveel licht." Ze vouwen de harmonicadeuren op het balkon open en lachen naar de nazomerzon. "Op vakantie in de Bijlmer," zeggen ze. Dat gevoel wordt versterkt als we gaan rijden, wandelen en fietsen. Eerst doe ik het met Jenny van Dalen van ZO Wonen, achterop de tandem. Geen van beiden hebben

Ik neem mijn vriendinnen mee naar het Bijlmermuseum, de K- en de G-buurt waar de oorspronkelijke flats blijven staan. Ze zijn bijna allemaal gerenoveerd, op Kleiburg na. Die flat ziet er smerig uit en bevestigt alle vooroordelen over de Bijlmer. Toen wij daar waren, lagen afgedankte meubels en huisvuil op het grasveld en wisten we maar net een volle pamber te ontwijken, die van acht hoog naar beneden werd gegooid. Poep zit er wel op het hoofd van Ma Aisa, omdat een reiger daar residentie houdt. En

